

«Чи пам'ятаєте, коли я говорила...»

Леся Українка

Чи пам'ятаєте, коли я говорила
Оті слова: «Якби мені знаття,
Коли я вмру, я б заповіт зробила,
Аби з музикою, що люба за життя,
Мене ховали». Тільки що злетіли
Слова ті з уст, як вже здались на сміх:
«Ви б, може, й танцювать примусити хотіли
На ваших поминках приятелів своїх?»

І почалась балачка погребова...
Її спогадують, здавалось би, не варт,
Та я її спогадую до слова,
Бо розбудив в душі поважне щось той жарт.

Моя душа не буде «со святими»,
Не буде «вічна пам'ять» по мені,
Чужі мені пісні з словами тими
І дзвони сі, потвори мідяні.
Коли вже треба голосить по трупі,
Нехай музика плаче, та без слів, –
І жаль, і сміх, і плач, і пісня вкупі –
То буде так, мов лебединий спів.

А та юрба, що посумує вранці,
Увечері нехай іде в танець.
Се дивно вам – після погребу танці?
Звичайний то смутним пісням кінець!

Та що ж, нехай не зрушу я нічого,
Зірвавшись в безодню забуття,
Аби не ранила так смерть моя нікого,
Як ранило мене моє життя.

[30.11.1900]